

LBRIS

We know
books

TOSHIKAZU KAWAGUCHI

*înainte
să ne luăm
rămas-bun*

Traducere din limba japoneză și note
IOLANDA PRODAN

LITERA
București

CUPRINS

Prolog	5
Soțul	7
Rămas-bun, Apollo!	61
Cererea în căsătorie.....	104
Fiica	170
Nota autorului	211

LBRIS

We know
books

Sayonara mo ienai uchi ni

Toshikazu Kawaguchi

Copyright © 2021 Toshikazu Kawaguchi

Ediție publicată pentru prima dată în Japonia cu titlul *Sayonara mo ienai uchi ni*

de Sunmark Publishing, Inc., Tokyo, Japan în 2021

Traducere publicată prin înțelegere cu Sunmark Publishing,

prin intermediul Gudovitz & Company Literary Agency, New York, USA

în cooperare cu Simona Kessler & Associates Agency

Editura Litera

tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19

e-mail: contact@litera.ro

www.litera.ro

Înainte să ne luăm rămas-bun

Toshikazu Kawaguchi

Copyright © 2024 Grup Media Litera

pentru ediția în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Mihaela Serea

Corector: Cătălina Călinescu

Copertă: Flori Zahiu-Popescu

Tehnoredactare și prepress: Ofelia Coșman

Seria de ficțiune a Editurii Litera este coordonată
de Cristina Vidrașcu Sturza.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

KAWAGUCHI, TOSHIKAZU

Înainte să ne luăm rămas-bun / Toshikazu Kawaguchi;

trad. din lb. japoneză și note: Iolanda Prodan -

București: Litera, 2024

ISBN 978-630-342-182-7

I. Prodan, Iolanda (trad.; note)

821.521

PROLOG

O legendă urbană misterioasă spune că într-un oraș este o cafenea unde, dacă te așezi pe un scaun special, te poți întoarce în timp, la momentul pe care ți-l dorești.

Însă în legendă există ceva care întrece orice imaginație...

Cinci reguli foarte stricte.

Prima regulă: chiar dacă te întorci în trecut, nu-i vei putea întâlni pe cei care nu au trecut pragul cafenelei niciodată.

A doua regulă: chiar dacă te întorci în trecut, orice ai face, nu vei putea schimba prezentul.

A treia regulă: pe scaunul care te trimite înapoi în trecut stă mereu o femeie într-o rochie de un alb imaculat; ai voie să te așezi doar după ce s-a ridicat de pe scaun.

A patra regulă: atât timp cât ești în trecut, îți este interzis să te ridici de pe scaun.

A cincea regulă: te poți întoarce în trecut doar după ce ți se toarnă cafea în ceașcă; ai voie să zăbovești în trecut până nu se răcește cafeaua.

Însă povestea misterioasă nu se termină cu cele cinci reguli foarte stricte.

Zvonurile despre legenda urbană s-au răspândit, încât și în ziua de azi clienții continuă să vină la cafeneaua Funiculi Funicula, ca și cum nu le pasă de reguli.

Aceasta este povestea a patru miracole emoționante care s-au petrecut în cafeneaua misterioasă, miracole care îți vor încălzi sufletul.

SOȚUL

- Ce? Orice aș face nu pot schimba prezentul?

Confuz, Kadokura Monji lasă capul pe un umăr, moment în care o petală de cireș se desprinde de pe părul lui grizonant, plutește grațios în aer, apoi cade pe podea. În cafeneaua slab luminată într-ou nuanță de sepia doar de câteva lustre cu abajur, Kadokura ține carnetul în care și-a făcut notițe aproape lipit de față.

- Ce înseamnă asta, mai exact?

- Ăăă... Cum să vă spun..., începe ezitant Tokita Nagare, patronul cafenelei, un bărbat masiv, de peste doi metri, cu ochii înguști ca două fire de ață, care poartă mereu o tunică albă de bucătar. Să luăm ca exemplu această casă de marcat. E un obiect rar, neprețuit. Se spune că e cea mai veche casă de marcat încă în folosință din Japonia.

Cântărește patruzeci de kilograme fără bani în ea, ca să nu fie furată. Dar, să presupunem că într-o zi cineva o fură, continuă Nagare, și, ca să fie convingător, bate hotărât cu palma în casa de marcat de pe bar. În cazul ăsta, cu siguranță că ați vrea să vă întoarceți în trecut, ca să ascundeți casa de marcat, sau să păziți intrarea cafenelei ca să nu intre nimeni să v-o fure. Am dreptate?

- Bineînțeles. Indiscutabil, încuviințează Kadokura, aprobând viguros din cap.

- V-ați strădui degeaba, nu funcționează. Orice ați face să preveniți furtul, inevitabil hoții vor sparge cafeneaua și vor fura casa de marcat, chiar dacă ați ascuns-o bine.

- Uau, sună fascinant. Mă întreb dacă există o dovadă științifică în spatele faptelor. Chiar sunt curios să aflu dacă e vorba de o relație cauzală. Să fie cumva o manifestare a efectului fluture? Întrebă Kadokura, privindu-l sfredelitor cu ochi sclipitori.

- Efectul fluture? Întrebă Nagare - de data asta e rândul lui să aplece capul, nedumerit.

- E o teorie avansată de meteorologul Edward Lorenz¹ în prelegerea din 1972, de la Asociația

¹ Edward Norton Lorenz (1917-2008), matematician și meteorolog, părintele teoriei haosului și a efectului fluture în meteorologie (o schimbare minoră la un moment dat poate produce efecte majore mai târziu), teorie care a fost extinsă și la alte domenii științifice

Americană pentru Progresul Științei. Avem și noi un proverb, îl cunoașteți? „Dacă vântul bate, dogarul face bani.“ Cam așa e și cu efectul fluturelui.

- Aha...

- Faptul că prezentul nu se schimbă nu e efectul unei cauze. E mai curând un fel de corectare a trecutului, nu? Dacă e așa, asta înseamnă că efectul fluturelui iese din discuție. Uau, devine din ce în ce mai interesant, mormăie Kadokura entuziasmat, notând ceva în carnet.

- Sincer să fiu, singura explicație pe care o dăm clienților noștri este „așa e regula“. Nu-i așa, Kazu? o întreabă Nagare pe Tokita Kazu, care e lângă el.

- Mm, îngaimă tânăra, fără să ridice privirea.

Kazu, verișoara lui Nagare, e chelnerița cafenelei. Îmbrăcată cu o vestă neagră peste cămașa albă și încinsă cu un șorț lung de somelier, șterge câteva pahare. Chipul ei nu trădează nici o emoție. În afară de trăsăturile frumoase, tenul alb ca laptele și ochii migdalați, nimic nu o scoate în evidență. Dacă o vezi o dată și închizi ochii, nu-ți mai amintești de ea când i-ai deschis.

Chiar și Kadokura remarcă prezența ei abia după ce urmărește privirea lui Nagare. „A, da, mai e cineva aici“, își spune în gând când o vede. E o prezență discretă, aproape insesizabilă.

- În concluzie, domnule profesor Kadokura, pe cine doriți să întâlniți din trecut de aici venit la cafenea?

- Te rog să nu-mi mai spui profesor, doamnă Kiyokawa. Nu mai predau.

Fâstâcit de remarca lui Fumiko Kiyokawa, Kadokura se scarpină în creștet. Fumiko a călătorit în timp ca să se întâlnească cu iubitul de care se despărțise. Acum, e o clientă fidelă a cafenelei, căreia îi trece pragul aproape în fiecare zi. Stă pe un scaun la bar.

- Vă cunoașteți? întrebă Nagare.

- Profesorul Kadokura mi-a predat cursul de arheologie la universitate. Dar nu e doar profesor de arheologie. Are în sânge spiritul de aventură și a călătorit în întreaga lume. Cursurile dumnealui erau foarte interesante, adevărate comori.

- Cred că ești singura care vorbește admirativ despre cursurile mele. Ai fost o studentă de excepție, întotdeauna cea mai bună din an.

- Ei, nici chiar așa, nu exagerați, răspunde Fumiko, modestă, și neagă cu un gest. Nu suportam ideea să am note mai slabe decât alții, atâta tot.

Că tot veni vorba de Fumiko: când era elevă la liceu a învățat singură șase limbi străine, iar facultatea a absolvit-o ca șefă de promoție. Și nu a fost o studentă de excepție doar fiindcă nu-i plăcea să fie mai prejos decât colegii de an. Dovadă e faptul

că profesorul Kadokura nu a uitat cât de inteligentă e, chiar dacă nu mai e la catedră de mult.

- Deci, domnule profesor...

- A, da... Vrei să afli ce m-a adus aici, nu? Sincer să fiu...

Kadokura întoarce privirea de la Fumiko, așezată alături de el, în fața barului, și coboară ochii către mâinile împreunate.

- Am venit să-mi văd soția încă o dată. Vreau să mai vorbesc cu ea, continuă profesorul cu glas stins.

- Pe soția dumneavoastră? Să nu-mi spuneți că...

Expresia crispată de pe chipul lui Fumiko îi spune profesorului că fosta lui studentă a fost cât pe ce să rostească „soția dumneavoastră a murit“.

- A, nu... Soția mea trăiește.

Fața lui Fumiko se mai înseninează puțin, însă chipul profesorului Kadokura rămâne întunecat. Intuind că trebuie să mai fie un detaliu care le scapă, Nagare și Fumiko tac, așteptându-l să continue.

- Trăiește, dar în urma unui accident a suferit o hemoragie cerebrală. E în comă. În curând se vor împlini doi ani și jumătate de când e inconștientă. Mi s-a spus că unii pacienți pot sta în comă între trei și cinci ani, însă medicii m-au anunțat că mai are puțin de trăit, din cauza vârstei înaintate.

- Îmi pare rău, spune Nagare. În cazul ăsta, nu cumva vreți să vă întoarceți în trecut ca să preveniți accidentul soției? Dacă am dreptate, din păcate, așa cum v-am spus mai devreme...

- Nu e nevoie să-mi explicați, știu despre ce e vorba, răspunde Kadokura scuturând din cap. Recunosc, la început mi-am dorit să pot preveni accidentul, dar acum, sincer să fiu... Mai curând sunt curios, continuă, scărpinându-se deasupra sprâncenei. Ha, ha, ha, începe să râdă nervos, făcând o grimasă stingheră.

- Ce vreți să spuneți? Întrebă Fumiko confuză.

- Păi, nu vi se pare interesantă ideea asta că, deși te poți întoarce în trecut, nu poți schimba prezentul? răspunde profesorul Kadokura. Ochii îi sclipesc ca ai unui puști gata de aventură, dar brusc chipul i se întunecă. Sună deplasat, nu? Soția mea e în comă, iar eu...

- Deloc, răspunde Fumiko, forțându-se să zâmbescă, deși în sine ea tocmai asta crede.

- Soția mea a avut mult de suferit din cauza febului meu de a fi. Încă din tinerețe am fost fascinat de arheologie și am trăit făcând doar ceea ce mi-a plăcut și m-a interesat. Am făcut înconjurul lumii ca un aventurier, și lipseam de acasă luni de zile. Soția mea nu s-a plâns niciodată. A avut grijă de casă și de copii singură. Copiii au părăsit cuibul părintesc și la un moment dat ne-am trezit că

rămăseserăm singuri, doar eu și ea. Cu toate astea, o lăsam singură acasă și continuam să călătoresc în jurul lumii. Într-o zi, când m-am întors dintr-una din călătoriile mele, mi-am găsit soția în comă.

Profesorul Kadokura scoate din paginile carnetului o fotografie mică cu un cuplu tânăr. Fumiko și Nagare își dau seama imediat că sunt soții Kadokura. La o privire mai atentă, descoperă în fundalul fotografiei bătrânul și orologiile mari din cafenea.

- E o fotografie pe care am făcut-o aici, în cafenea. Să tot fie douăzeci și patru sau douăzeci și cinci de ani de atunci. Știți cum arată un aparat Polaroid, nu?

- Vă referiți la aparatele care fotografiază instantaneu? Întrebă Fumiko.

- Mm, în ziua de azi sunt numite aparate instantanee. La vremea aceea, erau la modă aparatele care printau pe loc pozele pe care le făceai. Patroana de atunci a cafenelei avea un Polaroid, și ne-a făcut o fotografie. Ne-a zis să o păstrăm ca amintire.

- Doamna aceea era mama mea, spune Nagare. Îi plăcea să fie la curent cu tot ce apărea nou pe piață. O fi spus ea că vrea să vă facă o fotografie ca să o aveți ca amintire, dar sunt sigur că a vrut să se dea mare că are un polaroid, zâmbeste Nagare rușinat.

- Soția mea mi-a spus să port fotografia mereu cu mine, ca pe un talisman protector. Bineînțeles, nu există nici o dovadă științifică în sensul că o fotografie poate fi ca o amuletă care te apără de pericole, spune profesorul Kadokura, fluturând fotografia în aer.

- În concluzie, doriți să vă reîntoarceți la ziua în care ați făcut fotografia?

- Nu. Din ziua aceea nu am revenit niciodată aici, dar se pare că soția mea obișnuia să vină din când în când la cafenea ca să se întâlnească cu copiii noștri. Dar, dacă ar fi să mă întorc în trecut, aș vrea să ajung cu doi sau trei ani înainte să intre în comă.

- Am înțeles, răspunde Nagare.

Preț de o clipă, patronul cafenelei se uită la femeia în rochie albă care stă pe scaunul cel mai îndepărtat de ușă. Tenul alb, aproape transparent, contrastează cu părul lung și negru. Citește dintr-o carte, fără să facă zgomot.

- Mai aveți și alte întrebări?

- Păi...

Kadokura pune fotografia la loc între paginile carnetului, deschide la pagina pe care își notase mai devreme regulile întoarcerii în timp și își apropie din nou fața de carnet.

- Aș vrea să vă întreb ceva despre regula care zice că prezentul nu poate fi schimbat, cea despre care tocmai am discutat, dar...

- Ce doriți să știți?

- E posibil ca oamenii pe care îi revedem în trecut să țină minte cuvintele noastre, ale celor care venim din viitor?

- Ha? Ăăă... Asta e... Cum să vă spun... Ce vreți să știți mai exact? Întreabă Nagare, încrunțat, lăsând nedumerit capul într-o parte.

- Scuzați-mă. Cred că nu m-am exprimat prea clar, spune Kadokura, și se scarpină în creștet. E limpede că în spatele a ceea ce dumneavoastră numiți regulă e o forță care face imposibilă schimbarea prezentului. Ce vreau să aflu este dacă această regulă afectează nu doar prezentul, ci și amintirile.

Nagare simte un mare semn de întrebare apăsând greu peste creștetul lui.

- Pe scurt, vreau să știu dacă regula șterge sau schimbă amintirile celor care află că le va fi furată casa de marcat.

- A, da, acum am înțeles la ce vă referiți, răspunde Nagare și își încrucișează brațele.

- Cum e? Ce se întâmplă cu amintirile? Întreabă Fumiko în locul lui Kadokura.

- Păi... Ăăă...

Nagare nu are un răspuns pe care să-l dea pe loc. „Niciodată nu m-am gândit la așa ceva“, își spune în sinea lui. „Și-apoi, de ce îl interesează pe profesorul Kadokura ce se întâmplă cu memoria cuiva din trecut?“ Din câte știe, nici unul dintre clienții care s-au întors în trecut nu a fost interesat să afle ce se întâmplă cu memoria celor care nu mai sunt în prezent.

Se pare că și Fumiko a trecut de partea lui Kadokura, căci îl privește nerăbdătoare pe Nagare. Mai de mult, a călătorit și ea în trecut, ca să se întâlnească cu iubitul ei de care se despărțise chiar în această cafenea. Însă o altă regulă a întoarcerii în timp spune că nu te poți întoarce în trecut decât o singură dată. Cu alte cuvinte, n-ar trebui să fie interesată de întrebarea profesorului Kadokura, însă femeia îl privește nedumerită, de parcă ar fi asistenta profesorului.

Ridul dintre sprâncene i se adâncește. Nagare își șterge broboanele de transpirație de pe frunte și face și mai mici ochii și așa subțiri ca două fire de ață.

– Ăăă... îngaimă Nagare, și asta e tot ce poate face.

– Regulile întoarcerii în timp nu au nici un efect asupra amintirilor, se aude un glas hotărât.

Nu, nu e Nagare. Cea care a vorbit e Kazu, care, după ce a terminat de șters paharele, începuse să

împăturească niște șervețele de hârtie. Are un glas limpede, care trădează siguranță de sine. Vorbește despre ceva foarte important, dar nu se oprește din treabă.

– Unii oameni știu adevărul, însă vorbesc cu ceilalți prefăcându-se că nu-l știu. S-ar putea să știe că va fi furată casa de marcat, însă se vor întoarce în trecut prefăcându-se că nu știu. Regula întoarcerii în timp îți dă voie să te prefaci, însă nu schimbă amintirile. Nu am avut cazuri de clienți care să uite ce s-a întâmplat în realitate. Dimpotrivă, cine știe că va fi furată casa de marcat va sta toată ziua cu sufletul la gură până când chiar va fi furată. Însă depinde de fiecare cum percepe ce s-a întâmplat și cum trăiește cu adevărul pe care-l știe. E o problemă care ține de voința de a accepta sau nu trecutul. Amintirile și emoțiile din trecut aparțin persoanei care a avut o anumită experiență. Nu influențează regulile călătoriei în timp.

Ascultând explicațiile lui Kazu, chipul profesorului Kadokura se înseninează.

– Adevărat? Mă bucur să aud asta. De fapt, asta voiam să aud. Acum nu mai am nici o îndoială. Vă rog să mă ajutați să mă întorc în timp, înainte ca soția mea să intre în comă.

Profesorul Kadokura se ridică de pe scaun și face o plecăciune adâncă.